

Врбас – Најновији захтев Црногорске партије у Србији, са седиштем у Ловћенцу, и њеног лидера Ненада Стевовића – да се црногорски језик у Србији изучава у школама као изборни предмет и уведе у службену употребу у локалним заједницама у којима Црногорци чине више од 15 одсто становништва – није добио ни најмању подршку црногорских удружења „Ловћен“ у Ловћенцу и „Никола Први“ у Врбасу, а ни Националног већа Црногораца за Србију. Све три стране истичу да такве иницијативе „црногорског Шојића“, како његови најжешћи опоненти називају Стевовића, „само наносе штету црногорској мањини у Србији и да за ову националну заједницу сада има пречих послова од увођења црногорског језика у образовни систем Србије“.

– Изјаве Ненада Стевовића о потреби увођења црногорског језика као службеног у поједине општине у Србији, и у школе, неозбиљне су, незналачке, нелегитимне и штетне по интересе Црногораца у овој држави. Таквим незнањем он у српској и црногорској јавности ствара не само збрку, него и озбиљне недоумице о томе каква права желе Црногорци у Србији – категоричан је др Миленко Перовић, професор на Новосадском универзитету, председник Националног већа Црногораца у Србији и један од чланова експертске комисије за стандардизацију црногорског језика.

У Црногорском културно-просветном друштву „Никола Први“ у Врбасу истичу да је Црногорска партија минорна политичка групација, не само у Србији, „већ и на локалном нивоу у општини Мали Иђош, и поред тога што учествује у власти са Савезом војвођанских Мађара“. Истина, овде је на седници општинског парламента пре неколико месеци изгласано да и црногорски језик буде у службеној употреби, али то је, кажу саговорници „Политике“, „само политички уступак већинског СВМ-а који се одржава на власти захваљујући подршци Црногорске партије“. И, мада Ненад Стевовић тврди да је сличан захтев упутио и локалној администрацији у Врбасу, председница СО Маријана Мараш демантује да је „било какав допис сличне садржине званично достављан“.

– Програм нашег деловања није никакво „црногорствовање“, а то је случај и са већином црногорских удружења у Србији, већ превасходно инсистирање на остваривању пуног националног идентитета у дијаспори, кроз неговање културе, традиције и обичаја. Нама ни сада нико не брани да говоримо и пишемо црногорским језиком у свакодневной комуникацији, али, живимо у Србији, поштујемо као грађани њене законе и у службеним препискама користимо српски језик. Тумачи и преводиоци нису нам потребни. Бесмислица је свако инсистирање на увођењу црногорског језика у службену употребу у Србији без претходних билатералних споразума и договора Београда и Подгорице – вели Стеван Козина, председник Црногорског удружења „Никола Први“ у Врбасу.

Његово мишљење дели и Жељко Калуђеровић, председник Удружења Црногораца „Ловћен“ у Ловћенцу, који каже да је „врло чудно зашто Стевовић покреће ову иницијативу у тренутку када се воде разговори о статусу српског језика у Црној Гори“.

Илуструјући утицај и кредибилитет Црногорске партије у Србији и углед њеног лидера код овдашњег црногорског живља, наши саговорници подсећају да се Ненад Стевовић „не виђа на скуповима представника званичне Црне Горе са дијаспором“. Тврде да се није појавио на Скупштини европске дијаспоре Црногораца 4. јуна у Подгорици, да га није било ни међу званицама на пријему у амбасади Црне Горе у Београду, 13. јула поводом Дана државности, ни неколико дана касније на састанку представника црногорских удружења у Србији са црногорским премијером Игором Лукшићем. После свега, саговорници „Политике“ су јединствени у питању „у чије име и за чији рачун се оглашава Црногорска партија у Србији“.

(Политика)